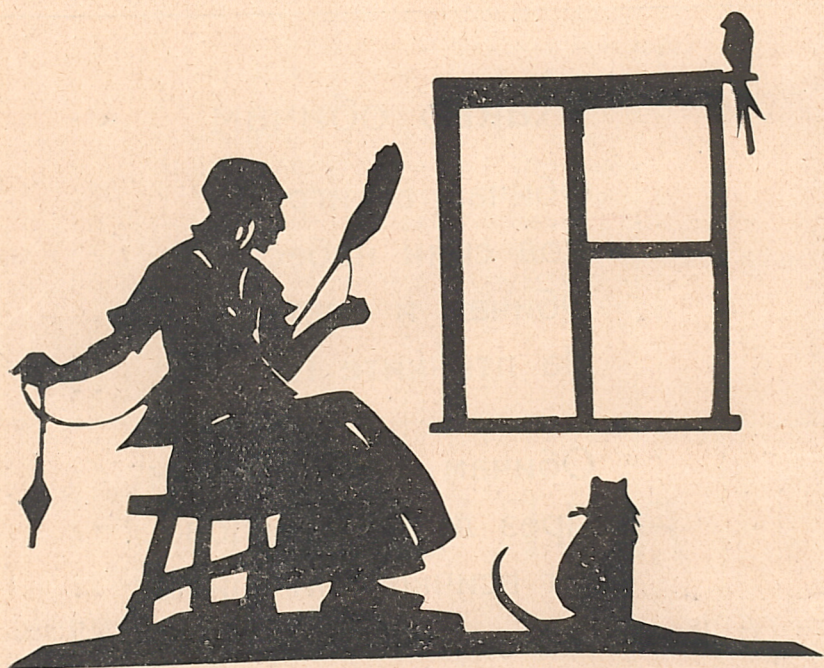

Гостенка

Баба Яна е радостна. Забрадила шарена кърпа, препасала червена престилка, засмяла се до уши.

И как да не е весела. Гостенка ѝ е дошла — ланската лястовичка. Кацнала на гредата, под стряхата, разчуруликала се, разпяла се, Баба Яна слуша, драго ѝ е, — сякаш слуша внучката си Ленка.

— Их... баба, от кога не сме се видели! — говореше баба Яна. — Как бе там? — имаше ли там друга баба като мене?

Лястовичката трепна, сякаш разбра какво я пита баба Яна и запя:

— Имаше, бабо, имаше. Само, че тамошната баба се казваше Моко. И каква е? Ох божичко, само да я видиш, ще се чудиш да се смееш ли, да плачеш ли от страх. Цяла черна, само зжбите ѝ бели, очите ѝ светят, кожата ѝ лъщи като лъснати ботуши, а отгоре на всичко ходи с бели дрехи.